

Lancsák Zsófia

A sziklaszelídítő ajakápoló

Egyre csak színezem a kopár sziklákat,
hogy e szakadék nyelvednek párna legyen.
S még kérded, ilyen vastagon miért kenem?

Puha a hegy orma, tán nem is kő,
s a csúcsán édes cseresznye-csók virágzik.
Az édenkertből csak kertészem hiányzik...

A reményvesztettség demetriája

Bodzafámat ápolom, gondozom;
ciánhajtást növeszt nekem.
Számban mérges olvadék pezseg,
s megeszem a saját életem.

A létezés demetriája

fonnyadt cseresznye létem
élem;
sors varja harapja.
szürkül aurám: engedem,
míg végtelen lep el,
s kék páncélszekrényem takar.

A betegség demetriája

Barokk ruháimról gombot peckel
a múlás; emberek tapsolnak érte.
De én már evezek, megállni próbálok
az örökkévalóság sebes folyamán.

▪